

עזרי מעם השם עושה שמים וארץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּו: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֲדָשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מִנְקֹד

פְּרָשִׁית שְׁמוֹת

מִבְּאֵר בִּלְשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פֶּרוּשׁ קַל וְנֶחֱמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של ל' חלקים

כרך ח' - חלק ט"ז

קונטרס 226

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקֹדוּ בֵּיהּ מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיום כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

אינון אֲדָרִין. הָדָא הוּא דְכְתִיב, (משלי כד) וּבִדְעַת חֲדָרִים
יִמְלֵאוּ. וְאֵלִין תֵּלַת מִתְפַּשְׁטִין בְּכָל גּוּפָא, לְהָאִי סְטָרָא
וּלְהָאִי סְטָרָא. וּבְאֵינון אַחִיד כָּל גּוּפָא וְאַחִיד בְּהוּ גּוּפָא
מִכָּל סְטָרוֹי, וּבְכָל גּוּפָא אֶתְפַּשְׁטִין וְאַשְׁתַּבְּחוּ.

תַּאנָּא, בְּגוּלְגֻלְתָּא דְרִישָׁא, תִּלְיִין אֶלֶף אֶלְפֵי רַבּוּא
וְרַבּוּא רַבָּן קוּצִי דְשַׁעְרֵי אוּכְמָן, וּמִסְתַּבְּכִין
דָּא בְדָא, וּמִתְעַרְבִין דָּא בְדָא. וְלִית חֲשַׁבְנָא לְגִימִין
דְּכָל קוּצָא וְקוּצָא, דְאַחִידֵן בֵּיה דְכִינִין וּמִסְאַבֵּן. וּמִכָּאן
אֶתְאַחֲדוּן טַעְמֵי אוֹרִייתָא, בְּדַכְיָא בְּמִסְאַבָּא. בְּכָל אֵינון
סְטָרִין דְאֵינון דְכִינִין, בְּכָל אֵינון סְטָרִין דְאֵינון מִסְאַבֵּן.

יְתַבִּין קוּצִי מִסְתַּבְּכִין וְתַקִּיפִין. מְנַהוֹן שְׁעִיעִין, וּמְנַהוֹן
תַּקִּיפִין. וּבְכָל קוּצָא וְקוּצָא, יְתַבִּין גִּימִין תִּלְיִין

ספר נפלאות הזוהר

זְכָרוֹנוּ לְבִרְכָּה עַל הַלְכוֹת לִוְלָב פֶּרֶק ח' גַּבִּי דִּין הַהֶדֶס שְׁנָקֻטִּים רָאשׁוּ כְּשֶׁר הִשְׁיֵג עָלָיו
הַרָאב"ד זְכָרוֹנוּ לְבִרְכָּה, וְזֶה לְשׁוֹנוֹ: אָמַר אַבְרָהָם כָּכָר הוֹפִיעַ רוּחַ הַקּוֹדֶשׁ בְּבֵית
מִדְרָשְׁנוּ מִכֶּמֶה שְׁנַיִם וְהָעֲלִינוּ שֶׁהוּא פָּסוּל וְכו'. גַּם בְּהַלְכוֹת בֵּית הַבְּחִירָה בְּפֶרֶק שְׁשִׁי
בִּמְה שֶׁכָּתַב הַרַמְבַּ"ם שֶׁהִנְכָּנס לְמַקְדֵּשׁ בְּזִמָּן הַזֶּה חִיב כָּרַת הִשְׁיֵג עָלָיו וְכָתַב: "אָמַר
אַבְרָהָם וְכָךְ נִגְלָה לִי מִסּוּד הַשֵּׁם לִירָאִיו". עַד כָּאן לְשׁוֹנוֹ.

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר זוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזה (זה חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף כלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר כאילו עשה כולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר כאילו למד הש"ס כולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיך, און דו קענסט מיך" [פירוש: אני מכיר אותך, ואתה מכיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כולו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושיה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ" אב"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, ששים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי בן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי כהונה חלק אר"ח סי' י"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדולתו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עכ"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם היום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועוד – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרוותיו בראש, ויושב בגוון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על כן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה ה'א – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עכ"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על כן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמוח לאבינו שבשמים – על כן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדך ובהשתחויה, שנקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח גיחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל בחינתינו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריה אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותבונה: (תפלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עוינו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלימודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרה על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

תפלה לרפואות וישועות

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה כמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשתו) [לרפואות...] [ישועות ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו [וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל וארצה ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

על תלין. מתלהטן ותליין פגיבר פקיה, מארי נצח
קרבין. בתקונא יאה בתקונא שפירא תקיפא (בחור
פארזים). רברבין ותקיפין. הדא הוא דכתיב, (שיר השירים
ה) בחור פארזים.

מתתקנין קוצין דשערי, ותליין תלין על תלין, מהאי
סטרא להאי סטרא, על גולגלתא. הדא
הוא דכתיב, (שיר השירים ה) קווצותי תלתלים. ותאנא
יתבין תלי תלין, משום דמשיכין ממבועין סגיאין,
דתלת רהטי מוחא. ממבועא חללא חד דגולגלתא,
אתמשכן שערי במשיכותא, ומתעבדין תלין, דתליין

ספר נפלאות הזוהר

פרק ח' - הרשב"י ורבי יהודה פתיה זי"ע

מוז) המקבל האלקי רבי יהודה פתיה וזר צדיק וקדוש לברכה לחי העולם הבא - מחבר
ספר "זין הרקח", ועוד

רבי יהודה פתיה - מגדולי מקבלי בבל. - נולד בבגדד בשנת תרי"ט - 859' -
נפטר בירושלים בשנת תש"ב - 942'.

בשנת תרס"ה - 905', בתחלת המאה העשרים עלה לארץ ישראל. - פבר מנעוריו
למד קבלה אצל גדול המקבלים בדורו, הרב יוסף חיים.

ספריו: "בית לחם יהודה", פרוש על ספר הזהר - "זין הרקח", פרוש על ה"אידרא
רבא" וה"אידרא זוטא" - "מתוך לנפש", באור על סבא דמשפטים.

אֵף הוּא קָם וְאָמַר, (עמוס ט) ה' אֱלֹהֵינוּ בְּעֲלוֹנוּ אֲדָנִים וּזְלָתָךְ לְבַד בְּךָ נִזְכִּיר שְׁמֶךָ. הַפְסוּק הַזֶּה פְּרָשִׁי, אֲבָל בַּפְסוּק זֶה יֵשׁ סוּד עֲלִיּוֹן בַּתּוֹךְ הָאֻמּוֹנָה. ה' אֱלֹהֵינוּ - זֶהוּ רֵאשִׁית הַסּוּדוֹת הָעֲלִיּוֹנִים, מְקוֹם שֶׁשָּׁמַשׁ יוֹצֵאִים כָּל הָאוֹרוֹת - שֶׁל כָּל הַנְּרוֹת כָּלֵם לְהַדְלִיק, וְשֵׁם תַּלְמִיד כָּל סוּד הָאֻמּוֹנָה, שֵׁם זֶה שׁוֹלֵט עַל הַכָּל.

בְּעֲלוֹנוּ אֲדָנִים וּזְלָתָךְ - שֶׁהָרִי עַל עַם יִשְׂרָאֵל אֵין מִי שֶׁשׁוֹלֵט עָלָיו פֶּרֶט לִשְׁם הָעֲלִיּוֹן הַזֶּה, וְעַכְשָׁיו בְּגִלּוֹת שׁוֹלֵט עָלָיו הַצַּד הָאֲחֵר. לְבַד בְּ"ךָ נִזְכִּיר שְׁמֶךָ - סוּד הַשֵּׁם הַקְדוֹשׁ, כָּלֵל שֶׁל עֲשָׂרִים וּשְׁתֵּים אֲוִתִּיּוֹת, וּכְנֶסֶת יִשְׂרָאֵל לֹא מִתְבָּרַכַת אֲלָא מִתּוֹךְ שֵׁם זֶה שְׁנֶקְרָא בְּךָ, כְּמוֹ שְׁנֶקְרָא (שְׁמוֹת ל"ב) אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתָּ לָהֶם בְּךָ. (בְּרֵאשִׁית מ"ח) בְּךָ יִבְרַךְ יִשְׂרָאֵל. כִּי בְךָ אֲרוֹץ גְּדוּד. וּבְזֶמֶן שְׁנִמְצָאֵת שְׁלֵמוֹת, לֹא הָיָה נִפְרָד זֶה מִזֶּה, וְאִסּוּר לְהַפְרִיד זֶה מִזֶּה, אֲשֶׁה מִבְּעֵלָה, לֹא בִרְעִיּוֹנוֹת וְלֹא בְּאֲזָכְרָה, כְּדִי לֹא לְהִרְאוֹת פְּרוּד, וְעַכְשָׁיו בְּגִלּוֹת נִמְצָא פְּרוּד, שְׁמִתּוֹךְ צָרָה שֶׁל כָּל זֶמֶן וְזֶמֶן אֲנוּ עוֹשִׂים פְּרוּד לְהִזְכִּיר אוֹתוֹ שֵׁם, פֶּרֶט לְבַעֲלָה, מִשּׁוֹם שֶׁהִיא שׁוֹכֶכֶת לַעֲפָר, וְהֵינּוּ לְבַד בְּךָ נִזְכִּיר שְׁמֶךָ.

פֶּרֶט לְבַעֲלָה, אֲנוּ זוֹכְרִים שֵׁם זֶה בְּפְרוּד מִשּׁוֹם שֶׁאֲנוּ רְחוּקִים מִמֶּךָ וְאַחֲרֵים שׁוֹלְטִים עָלֵינוּ, וְשִׁמְךָ הוּא בְּפְרוּד מִן הַשֵּׁם שְׁנֶקְרָא בְּךָ, וְזֶה בִּימֵי הַגִּלּוֹת.

מִשּׁוֹם שֶׁגִּלּוֹת רֵאשׁוֹנָה הִיְתָה מִבֵּית רֵאשׁוֹן, וּבֵית רֵאשׁוֹן הוּא סוּד שֶׁל ה' רֵאשׁוֹנָה, וּכְנֶגֶד שְׁבָעִים שָׁנָה שָׁלָה גִּלּוֹת שֶׁל בֵּית רֵאשׁוֹן הִיְתָה שְׁבָעִים שָׁנָה, וְאוֹתָם שְׁבָעָה שָׁנָה לֹא נִמְצָאֵת

אוֹף אִיהוּ קָם וְאָמַר (ישעיה כ"ו) ה' אֱלֹהֵינוּ בְּעֲלוֹנוּ אֲדָנִים וּזְלָתָךְ לְבַד בְּךָ נִזְכִּיר שְׁמֶךָ הָאִי קָרָא אוֹקְמוּהָ. אֲבָל בְּהָאִי קָרָא אִית רְזָא עֲלָהּ, גּוֹ מְהִימְנוּתָא. ה' אֱלֹהֵינוּ: דָּא הוּא שִׁירוּתָא דְרִזִּין עֲלָאִין, אַתְר דְּמִתְמָן נִפְקִין כָּל נְהִירוֹ דְּשַׁרְגִין כְּלָהוּ לְאֲדֻלְקָא. וְתַמָּן תִּלְיָא כָּל רְזָא דְמְהִימְנוּתָא, שְׁמָא דָּא שְׁלִיט עַל כָּלָא.

בְּעֲלוֹנוּ אֲדָנִים וּזְלָתָךְ. דְּהָא עֲמָא דִּישְׂרָאֵל, לִית מָאן דְּשְׁלִיט עָלֶיהָ בַּר שְׁמָא עֲלָהּ דָּא. וְהִשְׁתָּא בְּגִלּוֹתָא שְׁלִיט עָלֶיהָ סֵטְרָא אַחֲרָא.

לְבַד בְּךָ נִזְכִּיר שְׁמֶךָ. רְזָא דְשְׁמָא קִדִּישָׁא, כָּלֵלָא דְעֲשָׂרִין וּתְרִין אַתְנוּן, וּכְנֶסֶת יִשְׂרָאֵל לֹא מִתְבָּרַכָא אֲלָא מִגּוֹ שְׁמָא דָּא דְאִקְרִי בְךָ, כְּמָה דְאַתָּ אָמַר (שְׁמוֹת ל"ב) אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתָּ לָהֶם בְּךָ (בְּרֵאשִׁית מ"ח) בְּךָ יִבְרַךְ יִשְׂרָאֵל. (תהלים י"ח) כִּי בְךָ אֲרוֹץ גְּדוּד. וּבְזֶמֶן דְּשְׁלִימוֹ אֲשַׁתְּכַח, לֹא הָיָה מִתְפָּרֵשׁ דָּא מִן דָּא. וְאִסּוּר (דף ט ע"ב) לְאַפְרָשָׁא דָּא מִן דָּא, אַתְתָּא מִבְּעֵלָה, לָאוּ בִרְעִיּוֹנִי, וְלָאוּ בְּדִכּוּרִי, בְּגִין דְּלֹא לְאַחֲזָא פְּרוּדָא, וְהִשְׁתָּא בְּגִלּוֹתָא פְּרוּדָא אֲשַׁתְּכַח, דְּמִגּוֹ עָאקוּ דְכָל זְמַנָּא וְזְמַנָּא, אֲנִן עַבְדִּין פְּרוּדָא, לְאַדְפְּרָא הֵהוּא שֵׁם, בַּר מִבְּעֵלָה, בְּגִין דְּאִיהִי שְׁכִיבַת לַעֲפָרָא, וְהֵינּוּ לְבַד בְּךָ נִזְכִּיר שְׁמֶךָ.

בַּר מִבְּעֵלָה, אֲנִן דְּכָרִין לְהָאִי שֵׁם בְּפְרוּדָא, בְּגִין דְּאֲנִן רְחִיקִין מִינָהּ, וְשְׁלִטִין אַחֲרֵנִין עֲלֶין, וְשִׁמְךָ אִיהוּ בְּפְרוּדָא מִן שְׁמָא דְאִקְרִי בְךָ, וְהָאִי בְיוֹמֵי דְגִלּוֹתָא.

בְּגִין דְּגִלּוֹתָא קִדְמָאָה הָיָה מִבֵּית רֵאשׁוֹן, וּבֵית רֵאשׁוֹן הוּא רְזָא דְה' קִדְמָאָה,

וּלְקַבֵּל שְׁבָעִין שָׁנִין דִּילָהּ, גִּלּוֹתָא דְבֵית רֵאשׁוֹן הָיָה שְׁבָעִין שָׁנִין, וְאִינוּן

האם רובצת עליהם, והיה פרוד
מן השם העליון, סוד של ה'
העליונה. ואז יו"ד, סוד עליון,
התעלה למעלה למעלה לאין
סוף, והבית הראשון העליון
הקדוש לא הנביע נביעת מים
חיים, שהרי מקורה הסתלק.

והיא שבעים שנה בגלות,
משום שהיא נקראת שבע
שנים, כמו שנאמר (מלכים-א ו')
ויבנהו שבע שנים. ואם תאמר
ששלושה מלכות בכל למעלה
בסוד של שבעים שנה - חס
וחלילה. אלא בזמן שהיה בית
המקדש קדם, האור ונביעת
האם העליונה (בינה) היה מאיר
ויורד למטה. כיון שחטאו
ישראל ונחרב המקדש ושלושה
מלכות בכל, היה מכסה
ומחשיף אותו אור, והתחתונים
הקדושים לא היו מאירים.

כיון שהתחתונים לא היו
מאירים, משום (מתוך) שלטון
מלכות בכל, הסתלק אותו אור,
ואותו מעין עליון שהיה נובע
סוד של " הסתלק למעלה
למעלה לאין סוף, אז אותם
שבעים שנה לא היו מאירים,
משום אותו אור שנמנע. וזוהי
ודאי גלות של שבעים שנה.

כיון שהעבר שלטון בכל,
והתחילה ה"א תחתונה להאיר,
לא כל ישראל חזרו להשגה
(לשלוט) להיות סגולה שלמה כמו
מקדם, אלא מעט מעט (בערבוביה),
וכיון שלא נמצאה שלמות,
[שרתה ה"א תחתונה לשלוט] אז י', מעין
עליון, לא ירד כל כך להאיר
כמו שהיה מקדם, אלא לאט
לאט בערבוביה, שלא היו
טהורים כמו קדם כמו שראוי,
ועל כך מעין העליון לא נובע
ולא מאיר, אלא שחזר להאיר
מעט מעט מתוך דחק [של השבט]

של השם (של גלות והדיו).

שבעין שנים לא אשתכחת אימא רביעא
עלייהו, והיה פרודא מן שמא עלאה, רזא
דה' עלאה. וכדין יו"ד, רזא עלאה, אסתלק
לעילא לעילא לאין סוף, ובית ראשון עלאה
קדישא, לא נביע נביעו דמיין חיים, דהא
מקורא דילה אסתלק.

ואיהי שבעין שנים בגלותא, בגין דאיהי שבע

שנים אקרי, כמה דאת אמר (מלכים א', ו')

ויבנהו שבע שנים. ואי תימא, דשלוטא
מלכות בכל לעילא ברזא דע' שנים, חס
ושלום. אלא בזמנא דהוה בי מקדשא קיים,
נהורא ונביעו דאמא עלאה, הוה נהיר ונחית
לתתא. כיון דחטו ישראל, ואתחבר מקדשא,
ושלוטא מלכות בכל, הוה חפי, ואחשיף
ההוא נהירו, ותפאי קדישין לא הו' נהירין.

כיון דתפאי לא הו' נהירין, בגין (מנו) שלטנו
דמלכותא דבבל. אסתלק ההוא נהורא,
וההוא מבועא עלאה דהוה נביע רזא ד',
אסתלק לעילא לעילא באין סוף, כדין אינון
שבעין שנים לא הו' נהירין, בגין ההוא נהירו
דאתמנע. ודא הוא ודאי גלותא דשבעין
שנים.

כיון דאעדיאו שלטנו דבבל, ושריאת ה"א
תתאה לאנהרא. ישראל פלהו, לא
אזהדרו לאדפאה (נ"א לשלמה) למיהוי סגולה
שלימתא כמלקדמין, אלא זעיר זעיר, (בערבוביה)
וכיון דשלימו לא אשתכח, (ושריאת ה"א תתאה
לשלמה) כדין, י' נביעו עלאה לא נחית כל כך
לאנהרא, כמה דהוה כמלקדמין, אלא זעיר
זעיר בערבוביה, דלא הו' דכיון כמלקדמין
כמה דאתחזי, ועל כך נביעו עלאה, לא נביע,
ולא נהיר, אלא דאזהדר לאנהרא זעיר זעיר,

מגו דחקא (דשבטא) דשמא. (נ"א דגלותא ודינא).

וְרָבִן הַתְּגָרוּ בְּיִשְׂרָאֵל קְרֻבוֹת רַבִּים, עַד שֶׁהֹחֵשֵׁף יָכֹסֶה אֶרֶץ, וְה' הִתְחַנְּנָה נִחְשָׁכָה וְנִפְלְאָה לְאֶרֶץ, וְהַמַּעֲזֵן הָעֲלִיּוֹן הִסְתַּלַּק כְּמוֹ מִקְדָּם, מִשּׁוֹם שֶׁמַּלְכוּת אָדָם הִתְחַנְּקָה, וַיִּשְׂרָאֵל חֲזָרוּ לְסִרְחָוֹנָם.

וְעַל ה' הָיְתָה בֵּית שְׁנֵי נְחָרֵב, וְכָל אוֹתָם תְּרִיסַר שְׁבָטִים שְׁלֹה פְּחֻשְׁבוֹן מִחְנוֹתֵיהֶם הֵם בְּגִלוֹת שֶׁל מַלְכוּת אָדָם, וְהַמַּעֲזֵן הָעֲלִיּוֹן הִסְתַּלַּק מֵאוֹתוֹ מַעֲזֵן שֶׁעָמַד עָלָיו, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמָר (ישעיה נ"ו) הַצַּדִּיק אֲבָד. אֲבָד אוֹתוֹ מַעֲזֵן שֶׁל מְקוֹר עֲלִיּוֹן שֶׁהָיָה שׁוֹפֵעַ וּמוֹשֵׁף מִלְמַעְלָה. (קְרֻבוֹת גְּדוּלִּים וּמַלְכוּת יוֹן שֶׁלֹּטָה עֲלֵיהֶם, וְלֹאֲחֵר שֶׁחֲזָרוּ בְּתוֹכָהּ, הִתְחַנְּקוּ עֲלֵיהֶם וְהִתְקִיפוּ אוֹתָם, וּמִשּׁוֹם שֶׁיִּשְׂרָאֵל חֲזָרוּ לְסִרְחָוֹנָם, מַלְכוּת אָדָם הִתְחַנְּקָה וּבֵית שְׁנֵי נְחָרֵב, וְה' הִתְחַנְּנָה נִחְשָׁכָה וְנִפְלְאָה לְאֶרֶץ, וְהַמַּעֲזֵן הָעֲלִיּוֹן נִסְתַּלַּק מֵאוֹתוֹ מַעֲזֵן שֶׁעָמַד עָלָיו, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמָר הַצַּדִּיק אֲבָד. אֲבָד אוֹתוֹ מַעֲזֵן שֶׁל מְקוֹר הָעֲלִיּוֹן שֶׁהָיָה שׁוֹפֵעַ וּמוֹשֵׁף עָלָיו מִלְמַעְלָה. מִה הִטְעַם? מִשּׁוֹם שֶׁהֹחֵשֵׁף יָכֹסֶה אֶרֶץ.)

וְאִזְּ הָיָה פְּרוּדָא בַּה"א, בֵּית שְׁנֵי, וְהָיָה בְּגִלוֹת אָדָם, בְּכָל אוֹתָם תְּרִיסַר שְׁבָטִים (שְׁלֹה) וּמִחְנוֹת שְׁלֵהֶם, שְׁנַיִם עֶשֶׂר שְׁבָטִים עוֹלָם לְחֻשְׁבוֹן גְּדוּל, וְעַל שְׁסוּד (וְעַל זֶה סוּד) שֶׁל ה' הָיָה בְּהֶם בְּכָל אוֹתוֹ (וְעַל זֶה סוּד שֶׁל ה' בְּכָל אוֹתוֹ) חֻשְׁבוֹן, (חֻשֵׁף) נִמְשָׁכָה הַגְּלוּת. סוּד הַסּוּדוֹת לְחֻכְמֵי הַלֵּב נִמְסַר. עֲשָׂה שְׁבָטִים אֶלֶף שְׁנַיִם, שְׁנֵי שְׁבָטִים מֵאֲתַיִם שְׁנָה. הִתְחִילוּ הַדְּמָעוֹת לִפְל, פֶּתַח וְאָמַר, (איכה א) כִּכָּה תִּבְכֶּה בְּלִילָה וְדִמְעָתָה עַל לְחִיָּה. לְסוֹף שְׁנַיִם עֶשֶׂר הַשְּׁבָטִים שֶׁל הַגְּלוּת, הַלִּילָה נִחְשָׁף לְיִשְׂרָאֵל, עַד שִׁתְּעוֹרֵר וְאִ"ו לְזִמְן שְׁשִׁים וְשֵׁשׁ שְׁנָה. לְאַחֵר שְׁנַיִם עֶשֶׂר שְׁבָטִים, שְׁהֵם הַלִּילָה, אִזְּ (וַיִּקְרָא כו) וְזִכְרָתִי אֶת

וְעַל דָּא, אֶתְגָּרוּ בְּהוּ בְּיִשְׂרָאֵל קְרֻבִין סְגִיאיִן, עַד דִּהֹחֵשֵׁף יָכֹסֶה אֶרֶץ, וְה' תִּתְּנָה אֶתְחֻשָּׁה, וְנִפְלְאָה לְאֶרֶץ, וְנִבְיָעוּ עַלְאָה אֶסְתַּלַּק מִמְּלֻכְדִּמִּין, בְּגִין דְּמַלְכוּת אָדָם אֶתְתַּקַּף, וַיִּשְׂרָאֵל אֶהְדְּרוּ לְסִרְחָוֵיהוּ.

וְעַל דָּא ה', בֵּית שְׁנֵי אֶתְחָרֵב, וְכָל אינון תְּרִיסַר שְׁבָטִין דִּילָהּ, פְּחוּשְׁבֹן מִשְׁרִיין דִּלְהוֹן, אינון בְּגִלוֹתָא דְּמַלְכוּת אָדָם. וְנִבְיָעוּ עַלְאָה, אֶסְתַּלַּק מִמְּהוּא נְבִיעוּ, דְּקִימָא עַלְהּ, כְּמָה דָּאֵת אָמַר, (ישעיה נ"ו) הַצַּדִּיק אֲבָד, אֲבָד הַהוּא נְבִיעוּ דְּמִקְוֵרָא עַלְאָה, דִּהּוּה נְגִיד וּמִשְׁיָף מִלְעִילָא. (נ"א קְרֻבִין סְגִיאיִן וּמַלְכוּת יוֹן שֶׁלֹּטָה עֲלֵיהֶם לְבִתֵּר דְּחִדְרוּ בְּתִיּוֹבָתָא אֶתְתַּקַּפוּ עֲלֵיהֶם וְאֶתְקַפִּיאוּ לוֹן וּבְגִין דִּישְׂרָאֵל חֲזָרוּ לְסִרְחָוֵיהֶם מַלְכוּת אָדָם אֶתְתַּקַּף וּבֵית שְׁנֵי אֶתְחָרֵב וְה' תִּתְּנָה אֶתְחֻשָּׁבָת וְנִפְלְאָה לְאֶרֶץ, וְנִבְיָעוּ עַלְאָה אֶסְתַּלַּק מִמְּהוּא נְבִיעוּ דְּקִימָא עַלְהּ כְּמָה דָּאֵת אָמַר הַצַּדִּיק אֲבָד, אֲבָד הַהוּא נְבִיעוּ דְּמִקְוֵרָא עַלְאָה דִּהּוּה נְגִידוּ וּמִשְׁיָף עַלְהּ מִלְעִילָא, מֵאִי שְׁעִימָא, בְּגִין דִּהֹחֵשֵׁף יָכֹסֶה אֶרֶץ.)

וּבְדִין הָוָה פְּרוּדָא בַּה"א, בֵּית שְׁנֵי, וְאִיְהִי בְּגִלוֹתָא דְּאָדָם, בְּכָל אינון תְּרִיסַר שְׁבָטִין (נ"א דִּילָהּ) וּמִשְׁרִיין דִּילְהוֹן, תְּרִיסַר שְׁבָטִין סְלָקִין לְחוּשְׁבֹן סְגִי, וְעַל דְּרָזָא (נ"א וְעַל דָּא רָזָא דְּה' בְּכָל הַהוּא) חֻשְׁבְּנָא, (נ"א חֻשְׁבָּא) גְּלוּתָא אֶתְמַשֵּׁף.

רָזָא דְּרִיזִין לְחֻכְמֵי לְבָא אֶתְמַסַּר. עֲשֵׂר שְׁבָטִין אֶלֶף שְׁנִין, תְּרִין שְׁבָטִין מֵאֲתַן שְׁנִין. שְׁאֵרוֹ דְּמַעֲזֵן לְמִנְפַּל, פֶּתַח וְאָמַר, (איכה א') כִּכָּה תִּבְכֶּה בְּלִילָה וְדִמְעָתָה עַל לְחִיָּה. לְסוֹף תְּרִיסַר שְׁבָטִין דְּגִלוּתָא, לִילָא יִתְחַשֵּׁף לְיִשְׂרָאֵל, עַד דִּיתְעַר וְאִ"ו, לְזִמְן שְׁתִּין וְשִׁית שְׁנִין.

לְבִתֵּר תְּרִיסַר שְׁבָטִין, דְּאינון אֶלֶף וּמֵאֲתַן אֶלֶף וּמֵאֲתַיִם שְׁנוֹת גְּלוּת, וְאַחֵר שְׁשִׁים וְשֵׁשׁ שְׁנָה בְּחֻשֵׁף

בריתי יעקב. זו התעוררות האות ו', שהיא נפש של בית יעקב. וסוד זה - (בראשית מז) כל הנפש הבאה ליעקב מצרימה וגו' ששים נפש. והוא ו', נפש של בית שני, סוד של ה' פתחונה, וזה ו' סוד של ששים נפש. ששים - להתעוררות יעקב, נפש - להתעוררות יוסף. ולכן הוא ו', שהם שנים בחבור אחד וסוד אחד.

משם והלאה יתעורר הקדוש ברוך הוא לאותם נסים ואותות שאמרנו, ויתעוררו על ישראל אותן צרות שאמרנו, ואז - (סוד) ואף את בריתי יצחק. אחר כך יערוץ מלך המשיח קרבות בכל העולם בימין הקדוש ברוך הוא, כמו שנאמר (שמות טו) ימינה ה' נאדרי בכח. אז, ואף את בריתי אברהם אומר, ואחר כך והארץ אפר, זו ה' אחרונה. באותו זמן כתוב, (זכריה יד) והיה ה' למלך על כל הארץ ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד. לסוף ששים נפש שנים אחרות, שהם מאה ושלושים ושתים שנים, יראו אותיות בשם הקדוש חקוקים בשלמות למעלה ולמטה פראי, וסוד זה ה"ה עליונה ותחתונה, וכל אותן דרכים שהם שלשים ושתים שנים הפלולות בסוד של אות ו', הו"ה, (יהו"ה) סוד של שלמות מאה ושלושים ושתים.

לסוף מאה ושלושים ושתים שנים אחרות יתקיים, לאחז בכנפות הארץ, וינערו הרשעים ממנה, ותטהר הארץ הקדושה, והקדוש ברוך הוא יעורר את המתים בארץ הקדושה, ויקומו חילות חילות בארץ הגליל.

שנים דגלותא, ולבתר שתין ושית שנים בחשוכא דליליא, פדין, (ויקרא כ"ו) וזכרתי את בריתי יעקב. דא אתערותא דאת ו', דאיהו נפש דבית יעקב. ורזא דא, (בראשית מ"ו) כל הנפש הבאה ליעקב מצרימה וגו' ששים נפש, ואיהו ו', נפש דבית שני, רזא דה' תתאה, ודא ו' רזא דששים נפש, ששים: לאתערותא דיעקב. נפש: לאתערותא דיוסף. ועל דא איהו ו', דאנון תרין בחבורא חדא, ורזא חדא.

מתמן ולהלאה, יתער קדשא בריך הוא לאינון נסין ואותין (דף ר"ע א) דקאמרן, ויתערון על ישראל אינון עקתין דקאמרן, וכדין, (ס"א ורזא דא) ואף את בריתי יצחק. ולבתר פד יגיח מלפא משיחא קרבין בכל עלמא בימינא דקודשא בריך הוא, כמה דאת אמר (שמות ט"ו) ימינה ה' נאדרי בכח. פדין, ואף את בריתי אברהם אומר, ולבתר והארץ אפר, דא ה' בתראה, בההוא זמנא כתיב, (זכריה י"ד) והיה ה' למלך על כל הארץ ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד.

לסוף שתין ושית שנים אחרנין, דאינון מאה ותלתין ותריין שנים, יתחזון אתוון בשמא קדישא, גליפן בשלימו, עילא ותתא כדקא יאות. ורזא דא ה"ה עלאה ותתאה, וכל אינון שבילין, דאינון תלתין ותריין שנים דכלילן ברזא דאת ו', הו"ה, (ג"א יוה"ה) רזא דשלימו דמאה ותלתין ותריין.

לסוף מאה ותלתין ותריין שנים אחרנין, יתקיים, לאחוז בכנפות הארץ וינערו רשעים ממנה. ויתדפי ארעא קדישא. וקודשא בריך הוא יתער מתייא דארעא קדישא,

ויקומוֹן חַיִּילִין חַיִּילִין בְּאַרְעָא דְגָלִיל.
וּבְדִין יִתְעַר סְתִימוֹ דְנָבִיעוּ עַלְאָה אֶת י',
וַיִּתְקַיִּימוֹן תַּלְתִּין וַיִּתְרִין שְׂבִילִין
בְּשָׁלִימוֹ, לְנִגְדָּא לְתַתָּא, וַיִּתְקַיִּימוֹן אֲתוֹן
דְּשָׁמָא קְדִישָׁא כְּלָהוּ בְקִימִיָּהוּ יְהוּ"ה, דְּעַד
כְּעַן לֹא יְהוֹן בְּשָׁלִימוֹ. עַד זְמַן דִּינִגְדִּי
וַיִּתְמַשְׁדּוּ הֵהוּן נָבִיעוּ עַלְאָה, בְּחִבּוּרָה
דְּאֲתוֹן, גו' ה' (נ"א ו"ה) בְּתַרְאָה, וְדָא אִיהוּ לְסוּף
תְּשֻׁלוֹם מֵאָה וְאַרְבַּעִין וְאַרְבַּעַת שָׁנִין אַחֲרָנִין
דִּישְׁתַּלְמוּן. וַיִּתְעַרוֹן שָׂאֵר מְתֵי יִשְׂרָאֵל
דְּבִשְׂאֵר אַרְעָאן.

דִּישְׁתַּכַּח כָּל דָּא בְּחֻשְׁפִּין ח"ת, דְּאֲתִישִׁיב
עַלְמָא וַיִּתְבַּסֵּם, וַיִּתְעַבֵּר סְטָרָא
אַחֲרָא (חֲוָיָא בִּישָׁא) מַעַלְמָא. וְה"א תַּתְּאָה תַתְּמָלִי
מִגּוֹ נָבִיעוּ עַלְאָה, וַתִּתְעַטֵּר וַתִּתְנַהֵּר בְּשָׁלִימוֹ.
וּבְדִין כְּתִיב, (יִשְׁעִיָּה ל') וְהָיָה אֹרֶךְ הַלְבָּנָה כְּאֹרֶךְ
הַחֲמָה וְאֹרֶךְ הַחֲמָה יִהְיֶה שְׁבַעֲתִים.

עַד דִּיהָא שְׁבַת לַה', לְאַלְקָטָא נִפְשִׁין בְּתַעֲנוּגִי
קְדוּשָׁא, (דָּא ה' בְּתַרְאָה) כָּל הָהוּא אָלְף
שְׂבִיעָאָה, וְדָא אִיהוּ אֲתַעֲרוּתָא דְרוּחִין
קְדִישִׁין, דְּעַמָּא דִּישְׂרָאֵל, לְאַתְלַפְּשָׁא לְבַתֵּר
שְׁבַת, בְּגוּפִין אַחֲרָנִין קְדִישִׁין, לְאַתְקַרִּי
קְדִישִׁין, דְּכְתִיב, (יִשְׁעִיָּה ד') וְהָיָה הַנֶּשֶׁאֶר בְּצִיּוֹן
וְהַנּוֹתֵר בִּירוּשָׁלַם קְדוֹשׁ יֹאמֵר לוֹ. עַד כָּאֵן
מַלְיִן דְּרַזִּין סְתִימִין.

וַיָּקָם מֶלֶךְ חֲדָשׁ. ר' יוֹסִי אָמַר, בְּכָל יוֹמָא,
קְדָשָׁא בְרִיךְ הוּא עֹבֵיד מְלָאכִין שְׁלִיחִין
עַל עַלְמָא, דְּכְתִיב, (תְּהִלִּים ק"ד) עוֹשֶׂה מְלָאכִיו
רוּחוֹת. עֲשֵׂה לֹא כְתִיב, אֲלֵא עוֹשֶׂה, בְּגִין דְּכָל
יוֹמָא וְיוֹמָא עוֹשֶׂה. וּבְהָהוּא זְמַנָּא אֲתַמְנָא
מְמַנָּא חֵד עַל מְצָרִים, וְדָא אִיהוּ דְּכְתִיב וַיָּקָם
מֶלֶךְ חֲדָשׁ, חֲדָשׁ וְדָאִי.

אֲשֶׁר לֹא יָדַע אֶת יוֹסֵף: דִּהָא מֵאֲתֵר דְּפִרוּדָא

וְאֵז יִתְעוּרֵר סֵתֵר הַמַּעֲזֵן הַעֲלִין
אוֹת י', וַיִּתְקַיִּמוּ שְׁלֹשִׁים וּשְׁנַיִם
שְׂבִילִים בְּשִׁלְמוֹת לְהַשְׁפִּיעַ
לְמִטָּה, וְכָל אוֹתִיּוֹת הַשֶּׁם
הַקְּדוֹשׁ יִתְקַיִּמוּ בְקִימִם יְהוּ"ה,
שְׁעַד עֲכָשׁוּ לֹא הָיוּ בְּשִׁלְמוֹת.
עַד הַזְמַן שִׁשְׁשִׁיעַ וַיִּמְשֹׁף אוֹתוֹ
מַעֲזֵן עֲלִיּוֹן בְּחִבּוּר הָאוֹתִיּוֹת
לְתוֹף ה' (י"ה) אַחֲרֹנָה, וְהָיוּ
לְסוּף תְּשֻׁלוֹם מֵאָה וְאַרְבַּעִים
וְאַרְבַּע שָׁנִים אַחֲרוֹת שִׁשְׁתַּלְמוּ.
וַיִּתְעוּרוּ שָׂאֵר מְתֵי יִשְׂרָאֵל
שְׂבִשְׂאֵר הָאֲרָצוֹת.

שִׁימָצָא כָּל זֶה בְּחֻשְׁבּוֹן ח"ת,
שֶׁהִתְיַשֵּׁב הָעוֹלָם וַיִּתְבַּשֵּׁם,
וַיַּעֲבֵר הַצַּד הָאֲחֵר וְהַנֶּחֱשׁ הָרָע מִן
הָעוֹלָם. וְה"א תַּתְּנִיָּה תַתְּמָלִי
מִתּוֹף הַמַּעֲזֵן הַעֲלִיּוֹן, וַתִּתְעַטֵּר
וַתֵּאִיר בְּשִׁלְמוֹת, וְאֵז כְּתוּב
(יִשְׁעִיָּה ל') וְהָיָה אֹרֶךְ הַלְבָּנָה כְּאֹרֶךְ
הַחֲמָה וְאֹרֶךְ הַחֲמָה יִהְיֶה שְׁבַעֲתִים.

עַד שֶׁתְּהִיָּה שְׁבַת לַה' לְלִקֵּט
נִפְשוֹת בְּתַעֲנוּגֵי קְדוּשָׁה, וְזוּ ה'
אַחֲרֵינוּן כָּל אוֹתוֹ אָלְף שְׂבִיעִי,
וְזוּהִי הַתְּעוּרוֹת שֶׁל רוּחוֹת
קְדוּשׁוֹת שֶׁל עַם יִשְׂרָאֵל,
לְהַתְלַבֵּשׁ אַחֵר שְׁבַת בְּגוּפוֹת
אַחֲרִים קְדוּשִׁים, לְהַקְרִיא
קְדוּשִׁים, שְׂכָתוּב וְהָיָה הַנֶּשֶׁאֶר
בְּצִיּוֹן וְהַנּוֹתֵר בִּירוּשָׁלַם קְדוֹשׁ
יֹאמֵר לוֹ. עַד כָּאֵן דְּבָרֵי סוּדוֹת
נִסְתָּרִים.

וַיָּקָם מֶלֶךְ חֲדָשׁ. רַבִּי יוֹסִי אָמַר,
בְּכָל יוֹם עוֹשֶׂה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ
הוּא מְלָאכִים שְׁלּוּחִים עַל
הָעוֹלָם, שְׂכָתוּב (תְּהִלִּים קד) עֲשֵׂה
מְלָאכִיו רוּחוֹת. עֲשֵׂה לֹא כְתוּב,
אֲלֵא עוֹשֶׂה, מִשּׁוּם שֶׁכָּל יוֹם
וְיוֹם עוֹשֶׂה. וּבְאוֹתוֹ זְמַן הַתְּמַנָּה
מְמַנָּה אֶחָד עַל מְצָרִים, וְהָיוּ
שְׂכָתוּב וַיָּקָם מֶלֶךְ חֲדָשׁ, חֲדָשׁ
וְדָאִי.

אֲשֶׁר לֹא יָדַע אֶת יוֹסֵף, שְׁהָרִי

מקום של פרוד היו, כמו שנתאר (בראשית ב') ומשם יפרד. והראשון מאותו הפרוד הוא נהר מצרים, ולכן אשר לא ידע את יוסף, מקום שכל היחוד שורה בו, שנקרא צדיק.

רבי אלעזר ורבי יוסי היו הולכים בדרך, והקדימו ללכת באור. ראו כוכב אחד שהיה רץ מצד זה, וכוכב אחר מצד זה. אמר רבי אלעזר, עכשו הגיע זמן של כוכבי הבקר לשבח את אדונם, והם רצים מפחד ואימת רבונם לשבח ולומר לו. זהו שכתוב (איוב לח) בָּרֶן יחד כוכבי בקר ויריעו כל בני אלהים. משום שכלם ביחוד אחד משבחים אותו.

פתח ואמר, (תהלים כב) למנצח על אילת השחר מזמור לדוד. אילת השחר - שכשמיארים פני המזרח ונפרד חשך הלילה, יש ממנה אחד לצד מזרח, ומושך חוט אחד של חשך לצד דרום, עד שבא יוצא השמש, ובוקע באותם חלוני הרקיע ומאיר לעולם, ואותו חוט מפריד את חשך הלילה.

אז באה אילת השחר, ובא אור שחר בקדרות להתחבר ביום, ומאיר היום. ואור היום כלול ושואב בתוכו את אותה האילת. ועל האילת הזאת, כשנפרד מהיום אחר שכלל אותה, אמר דוד שירה, שכתוב למנצח על אילת השחר.

וכה אמר? אלי אלי למה עזבתני. שהרי נפרדה אילת השחר מאור היום. עד שהיו הולכים, האיר היום והגיע זמן תפלה. אמר רבי אלעזר, נתפלל תפלה ונלך. ישבו והתפללו, אחר כך קמו והלכו.

פתח רבי אלעזר ואמר, (קהלת ח)

הו, כמה דאת אמר, (בראשית ב') ומשם יפרד וקדמא מהווא פרודא, נהרא דמצרים איהו. ובגין כך אשר לא ידע את יוסף, אתר דכל יחודא שריא ביה, דאקרי צדיק.

רבי אלעזר ור' יוסי הוו אזלי באורחא, ואקדימו בנהורא למיזל. חמו חד כוכבא דהוה רהיט מסטרא דא, וכוכבא אחרא מסטרא דא. אמר רבי אלעזר, השתא מטא זמנא דכוכבי בקר לשבחא למאריהון, ורהיטי מדיחילו ואימתא דמאריהון, לשבחא ולזמרא ליה, הדיא הוא דכתיב, (איוב ל"ח) בָּרֶן יחד כוכבי בקר ויריעו כל בני אלהים. בגין דכלהו ביחודא חדא קא משבחון ליה.

פתח ואמר, (תהלים כ"ב) למנצח על אילת השחר מזמור לדוד. אילת השחר: דכד נהירו אנפוי דמזרח, ואתפרשא חשוכא דליליא, חד ממנא אית לסטר מזרח, ומשיך חד חוטא דנהירו דסטר דרום, עד דאתי ונפיק שמשא, ובקע באינון פני רקיעא, ואנהיר עלמא, וההוא חוטא אפריש חשוכא דליליא.

ברין אילתא דשחרא אתי, ואתי נהירו אוכמא בקדרו, לאתחברא ביממא, ונהיר יממא. ונהירו דיממא, כליל ושאב בגויה, לההיא אילתא, ועל האי אילתא, כד אתפרש מיממא, לבתר דכליל לה, אמר דוד שירתא, דכתיב למנצח על אילת השחר.

ומאי קא אמר (דף י"ב ע"ב) אלי אלי למה עזבתני. דהא אתפרש אילתא דשחרא, מנהירו דיממא. עד דהוו אזלי, נהיר יממא, ומטא עידן צלותא, אמר רבי אלעזר, נצלי צלותא וניזיל, יתבו וצלו. לבתר קמו ואזלו.

פתח ר' אלעזר ואמר (קהלת ח) יש הכל אשר נעשה על הארץ אשר יש צדיקים אשר

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנות הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלוקי ואלוקי אבותי שיתקנים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי בפיך ובצל ידי כפיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזרפירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלכנה באור החמה ואור החמה יהיה שבעתים באור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, ויזתם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וקראונו יראיו. וזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידיה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עזאנו במהרה ביימינו. ויקוים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביזם ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלוקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עילאה, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביצקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי בפיך לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי בפיך ובצל ידי כפיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. ובפרפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה דידן, ה' בדרך נחמנו ואין עמו אל נכר, יראו עיינינו וישמח לבנו ותגל נפשונו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך כבתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאהבה את שמו הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת).

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על כן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עין פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אפילו אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, וצ"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: כתבו המקובלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר לימודים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזוהר הנשמה... וביזם שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערוך להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לקמי ותמותו ע"ה (ועין קב הישר) והנה שזכרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועין פלא יוציא ערך כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמנ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיִּמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמנ) בְּחֵיכּוֹן וּבְיוֹמִיכּוֹן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאָמְרוּ אָמֵן: יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלָּה
וַיִּתְהַלָּל שְׁמֵהּ דְּקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמנ) לְעֵלְא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תִּשְׁבַּחְתָּא וְנַחְמָתָא דְּאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאָמְרוּ אָמֵן: עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְּעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדִישָׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הָדִין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וּלְהוֹן וּלְכּוֹן חֲנָא וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרִי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאָמְרוּ אָמֵן: יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבַע וַיִּשְׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וּרְפוּאָה וּגְאֻלָּה וְסְלִיחָה וְכַפָּרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לָנוּ וּלְכָל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאָמְרוּ אָמֵן: (אמנ) עוֹשֶׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאָמְרוּ אָמֵן: (אמנ)

הַשְׁבֵּכָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרִי אִישׁ יָרָא אֶת יְהוָה בְּמַצּוֹתָיו חָפֵץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יַחוּס וְיַחְמוֹל וְיִרְחֵם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפָּטֵר מִן עֲלְמָא הָדִין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחֵם עָלָיו. וְיַחוּס וְיַחְמוֹל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצֵל כְּנָפָיו וּבִסְתֵּר אֲהֵלוֹ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיכְלוֹ. וּלְקַץ הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִּׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֵהּ אֱלֹיו
הַשְׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יִהְיֶה שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִּים עַמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְׁבֵּכָה לְאִשָּׁה: אִשָּׁת חַיִּל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר חָחַן וְהִכָּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִּתְהַלָּל: תְּנוּ לָהּ מִפְּרִי יָדֶיהָ, וַיִּהְלֹלֶהּ בְּשַׁעְרִים
מַעֲשִׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יַחוּס וְיַחְמוֹל וְיִרְחֵם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפָּטֵר מִן עֲלְמָא הָדִין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יַחוּס וְיַחְמוֹל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֵהּ אֱלִיָּה
הַשְׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יִהְיֶה שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בָּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבתתא ונחתתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באוריתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא חנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמאי וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמאי וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום בברוכיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אגא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוני בן פלוני) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהשיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערכה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לדשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אגא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלונית בת פלונית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהשיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערכה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לדשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

התעוררו כי בא אור

דרשות התעוררות
בענין לימוד הזה"ק

לקרב אור הגאולה

שנאמרו על ידי רבי שלום יהודה גראס
כ"ק מרן אדמו"ר מהאלמין שליט"א

1

ובו דרשות 1-6

ניתן להשיג את סדרת הדיסקים
טל: 0526077914 0548-436784
0544577956 0549-788564
09-8323442 02-6255789

שמעו
ותחי נפשכם

קול הזוהר

0722-990044

בא לשכפל ולהפיץ להרבות תורה ויראת שמים בעולם

